

end ikke nogenfinde vil blive angreben. — Der er endnu et Forhold, som jeg skal henlede Opmærksomheden paa, i det Haab, at den høit-agtede Justitsminister mulig kunde finde, at der var Grund til at tage det under Overveielse. Det er nemlig den Fremgangsmaade, der nu finder Sted med Hensyn til Umyndiges Midler, forsaavidt de arves i kongelige Obligationer, lydende paa Thendehaveren. De indleveres da i Finantsministeriet, og Summen indskrives paa Vedkommendes Navn, og naar de da senere atter skulle udbrages, faaer Paagjældende et Indskrivningsbeviis og ikke Obligationerne. Dette medfører for vedkommende Umundige meget Dryderi, idet det nemlig ifølge Forretningsgangen i Finantsministeriet er meget vidtløftigt at faae Indskrivningsbeviser ombyste med Obligationer, der jo ere et langt mere haandteerligt Papir end hine. — Sluttelig skal jeg endnu kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til Udlaanene. Ligesom det er udtalt, at Midlerne saavidt som muligt skulle anbringes i den Egn, hvorfra de komme, saaledes vilde jeg ønske — uagtet jeg ikke seer mig istand til for Diebliffet at kunne udtale mig om Maa-den, hvorpaa det skulde stee —, at man kunde virke Noget til, at der kunde reserveres Kjøbstæderne en passende Anpart af disse Midler. Efterat Næringsloven er udkommen, have Kjøbstadelendommene jo ikke nogen stor Credit med Hensyn til Anbringelsen af Midler i dem, og det vilde derfor forekomme mig at være særdeles heldigt, om det blev udtalt, at der ved Fordelingen af Udlaanene skulde tages et saadant Hensyn til Kjøbstæderne. Jeg troer, at Kjøbstæderne vilde sætte Priis paa, at ogsaa de fik en passende Andeel af de Beløb, der paa denne Maade vendte tilbage til den Egn, hvorfra de vare indvandrede i Overformynderiet.

Tessens: Efter den dygtige og grundige Behandling, for hvilken dette Lovforslag eller rettere den Materie, som omhandles i dette Lovforslag, tidligere har været Gjenstand i dette Thing, og det ikke mindst fra den ærede Ju-

stitsministers Side, saavel som efterat alle de Spørgsmaal, der staaer i Forbindelse med denne Sag, gjentagende have været drøftede saa udførligt, er det kun om et ganske enkelt Punkt af Sagen, at jeg vil tillade mig at fremsætte nogle Ytringer. Jeg skal navnlig ikke her komme nærmere ind paa den Grundanskuelse, som jeg nærer om, at den hele Overformynderiforvaltning egentlig ikke er et Staten vedkommende Anliggende, men er et Familieanliggende, og at det Naturligste derfor forekommer mig at være, at man gif over til en egentlig Børgebestyrelse. Denne Anskuelse har jeg tidligere paa et andet Sted søgt at forsøgte, men den var ialtsald ikke saa heldig at vinde Fleerheden for sig, og jeg har heller ikke mindste Haab om, at den nu skulde vinde Anklang her. Jeg skal derfor strax gaae over til det enkelte Punkt, som jeg særligt vil omtale; jeg vil da bemærke, at det forekommer mig, at det er ufornødent her i Kjøbenhavn, og at det ligeledes vil være ufornødent i Provindserne at have nogen særlig Overformynderikasse og at lade Kasseforvaltningen af de Umundiges Midler være hos Overformynderiet. Det forekommer mig, at man ikke blot her i Kjøbenhavn, men ogsaa rundt omkring i Provindserne nu har en tilstrækkelig Mængde af solide Pengeinstituter, gennem hvilke det hele Udlaan kunde besørges, og som afgive en saadan Sikkerhed, at denne vistnok maa siges at være fuldkomment fyldestgjørende. Ved at benytte disse vilde man tillige opnaae, hvad der jo ogsaa tilsigtes ved den her foreslaaede Ordning, at de Penge, der indfattes i Overformynderierne, kom Creditforholdene i de enkelte Egne, hvorfra de vare udgaaede, tilgode. Jeg sigter derved navnlig til Sparekasserne. Der har jo allerede længe været en stor Mængde Sparekasser her i Landet, som vistnok maae ansees for at være fuldstændigt solide. Der indstaaer i det Hele taget for Diebliffet i Sparekasserne et Beløb af omtrent 37 Millioner Rd. Det Beløb, om hvis Anbringelse der vil være Spørgsmaal for Overformynderiernes Ved-